

Saihtamilag, eller det positiva i
frirumleriet : fastlagsris,
tillegnadt de...

Jacobsson, Christoffer Fritz,

81 A Br.

JACOBSON, Chr. Fr.

Hitt. So.

(R)

St. John

1832

JACOBSON, CHR. FR.
S. A.

Handwritten notes in the top right corner, including "N:o 1" and "1832".

SANTAMILAG.

ELLER

DET POSITIVA I FRIRUMLERIET.

FASTLAGS-RIS,

Tillegnad den Högstbeprikliga Mättilighets-
Föreningens Moder-Loge i Rummelien.

Första Graden.

*Manuscriptet är funnet i en Makulatur-samling
efter en afsliden Medbroder af
FRIRUMLARE-ORDEN.*

"Mången kan tåla för litet, gunås,
"Men ingen kan dricka för mycket.
"VALERIUS."

STOCKHOLM,
Elméns & Granbergs Tryckeri, 1832.

Handwritten signature: *Nordström & Jacobson*

STOCKHOLM

1872

DET POSITIVA FRIKUNDELIGHET

POSTKONTO

Utsändt den 11/11/72 till
Förordningen för den 11/11/72

Postkontonummer

Utsändt till den 11/11/72
den 11/11/72

STOCKHOLM

Utsändt till den 11/11/72
den 11/11/72

STOCKHOLM
Den 11/11/72

Jag var alltid en lustig broder, men aldrig på tillbörlighetens bekostnad, fast kanske nog mycket på mina finansers. Jag har sökt göra mitt lif så litet enformigt som möjligt; (och det vill icke säga litet), och dit hörer äfven att jag alltid haft för sed, att troget uppteckna allt det i umgängeslivet, som gjort mig något nöje. Om af dessa anteckningar någon del, eller än värre, alltihop, skulle komma i dagsljuset, kan man taga för gifvet att jag är stendöd; ty det okynnet, att jag ville blifva offentlig författare, hoppas jag svärligen kunna få makt med mig medan jag lefver, och sker det efteråt, så är det ju naturligt att jag spökar, eller är det Herrar utredningsmän, som, vid surprisen af det klena tillståndet i mitt sterbhus, kunde i sin långnäsighet vilja spekulera på, att finna någon räkning vid, att låta mina *Oeuvres posthumes*, uppstå utur deras makulaturgrift, som nu för tiden ofta brukas, under rubriken: "Hemliga Memoirer," etc. — Slikt tror jag dock blefve i ordets rättaste bemärkelse, verkeligen en slem vinning både för deras syssemannaskap och mitt författareskap, ty jag ser i andanom det sednare rättvisligen förvisadt till hökarboden.

Alltså, och fördenskull, nedskrifver jag detta (och mycket annat smått) endast och allenast i afsigt, att förvara minnet af mina verkligen rätt många glada förflutna dagar åt en trögare ålder,

för att, åtminstone då ha det lilla nöjet öfrigt, att, lik gamla kuskar, kunna glädja mig åt smälln, som man säger.

Om för öfrigt någon ifrig vurm af de talrika Ordens-Sällskaperna med *stora* ändamål, men likvist profan af den storskinande Frirumlare-Orden, skulle förgrymma sig öfver min "pligtförgä-telse," att åt papperet anförtro Ordens mysterier, som, enligt antagen sed, alltid böra vara outfor-skeligen dolda för den profana verlden, så länder till mitt rättfärdigande, att *min* Orden icke alldeles är stöpt i samma form som hans. Visserligen blef mig såsom ny-invigd affordrad en gräselig ed, — sådant hör ju till saken; men tvert- emot hvad brukligt lärer vara, innebar den en förpligtelse att *upptäcka*, men icke förhemliga något. Hvad dermed af de högstuppsatte Herrar Stiftare åsyftats, vet jag icke så noga. Gissningsvis kunde jag förmoda, det desse Herrar kände den bekante Ordens-visan, hvars refrain är: "Ut- af hemligheten helgas uselheten;" — eller ock var afsigten den, att Förbunds-bröderne skulle genom en i allmänna verlden utspridd berättelse om Samfundets förehafvanden, egga begäret hos oinvigde att söka inträde bland Frirumlarne, till hufvud-saklig (synonymt med finaniel) båtnad för Orden. Kanske torde i flera andra Ordnar just mot-satsen, eller det djupa fördöljandet af dess göromål, kraftigast verka till samma ändamål, — ty bland det menliga lifvets svagheter intager gånås en retad nyfikenhet icke sista rummet.

Äfvenledes måtte väl också den omständigheten lända mig till urskuldande vid debiteringen för

sqvalleraktighet, att min Orden nu mera är totalt upplöst, af lika pungrena skäl som många andra blifvit det; — samt att i vår sista loge, då den "fasta brödrakedjan" så plötsligen blef sliten länk från länk, äfven alla inbördes Ordensförbindelser anihilerades, — till och med till den (o Cagliostror!) oerhörda grad, att det är hvarje Ledamot af högsta kunskapsgraden (således äfven mig) tillåtet att afhölja sjelfva det stora Realisations-målet, — på goda skäl vår Ordens enda hemlighet, som korteligen innefattas uti följande inpå locket till Ordens Cassa-kistan ristade tänkespråk:

*"Dåren måste i Lägre graderna pungslås,
På det den Vise i Högsta kuppfrött må rumla
det opp."*

Enligt kallelse så väl i allmänna Tidningarne, som genom ett med bizarra emblémer utsiradt Ordens-bref, hade jag infunnit mig precis kl. 6 på aftonen i Ordens lokal, och anvistes till Vårds-husrummen, der jag ännu icke anträffade någon mera än de så kallade tjänande Bröderne, och de än mera tjänstvilliga Skänksystrarne. — Småningom infunno sig den ena värda Ledamoten efter den andra, graunt dekorerade, äfven med stora kraschaner, plaserade *generalement* på axeln, troligen för att icke vara besvärande för bröstets klenhet. — Intagandet af sexor, halfvor, gyntrar, lassar, mosaiker etc. etc., borttog nära på ett par timmars tid, till dess bröderne omsider spridde sig i smårummen, hvarest Wiror, Wistar och Killar väntade dem, — idel "jeux de commerce," och blott "för conversations skull," som man försäkrade mig, — ty äfvn mig vederfors den äran att blifva indragen uti ett slikt konversations-spel af tvenne magnifika Herrar med bredare Com-mendörsband än skuldror. — Vår *conversation*, liksom de fleste Herrarnes, inskränkte sig dock till de monotona orden: "gask, — sitter öfver, — Cucu står, — har svårt, — turné, — kniper kulan," o. s. v.

Converserandet, rökandet, smuttandet fortfor till emot elfva, då ändteligen en väldig, stormagad Patron, behagade göra slut på mitt speltappsit, och min ledsnad, medelst anbefallande af spellogens betäckande. — Efter uppgjorde liquider för betar och toddier, försvunno stjern-gubbarne, och jag lemnades ensam med tvenne andra nya kandidater, de der antingen af Wira-förlusten, eller af bäfvan för den blifvande receptionen sågo förfasligt ängsliga ut.

Klockan hade nyss slagit elfva, då ändteligen dubbeldörrarne till ett mörkt rum öppnades, och trenne maskerade figurer till oss utkommo. I hast kunde man hafva tagit dem för trenne forntidens Riddermän, med harnesk, vapenkjortel och kask med fjäderbuske; men närmare examinerade var vapenkjorteln ingen ting annat än ett vanligt blått lärftsförkläde, sådant som Bryggardränngar nyttja, å hvars vinkelformiga bröstlapp devisen "Pro patria" var broderad. Kasken var en gyldene tratt, uti hvars pip ett fastlags-ris var instuckit. De ädle Riddermännen påhade derjemte blå rynkade halfarmar; och var den ena försedd med en grannt utsirad harskramla, den andra med en brinnande fackla, liknande ett fastlags-ris, och den tredje med trenne stora vida svarta trattar.

Herrn med skramlan vinkade åt sina följeslagare, som framträdde och betäckte ända ned öfver näsan vår syn med trattarne. Derefter fördes vi med skyndsamhet genom en mängd rum, hvars dörrar

dånande igenslogos och reglades efter oss. Slutligen fingo vi stanna; och efter en viss skramling insläpptes vi genom en knarrande jerndörr i ett rum, der åtskilliga ljumma ångor slogo oss i näsan.

En röst tilltalade oss:

Hvem störer nattens stillhet uti den ensliga Pröfvokammaren?

Introductions-Brodren med skramlan. En kunskapens broder.

Rösten. Visa mig tecknet. (*Det skedde förmodligen*). Kunskapens broder, hvad förer dina fjät till Pröfvokammaren?

Intr. Br. Pröfvande Broder! Vid skenet af kunskapens fackla hafver jag på villovägen funnit trenne i mörkret förvillade vandrare, som söka ljuset.

Rösten. Äro de värdiga deraf må de föras till förbundssalen.

Intr. Br. Jag betviflar det visserligen icke, men jag har ändock ansett min pligt vara, att dessförinnan ledsaga dem hit till dig, broder, att de i din enslighet måge pröfvade varda till tankar, ord och gerningar.

Rösten. Är deras uppsåt fast, att vilja blifva införlifvade länkar af Vår Brödra-kedja?

Intr. Br. Visserligen! De hafva yttrat denna önskan.

Rösten. Välan, främlingar! J skolen vara oss välkomne om Eder afsigt är ren, och om J hysen det ädla uppsåtet, att med oss egna Edra mödor och bekymmer till mensklighetens båtnad. — Tiden har blifvit ond, ty menniskorna hafva tilltagit i villor och lastfullhet. — Det gamla

Manhem är icke mera hvad det varit hafver. *Måttlighet, ordning, styrka, enighet*, voro fordom grundpelarne för detta uråldriga sagoland, hvars bedrifter, just stödde på dessa dygder, hafva skördat den sköna lönen, att med ovanskliga runor stå tecknade i Minnets tempel. Men dessa grundpelare hota att alldeles ramla, ty tidehvarfvet's osedlighet har underminerat dem. Beslutet att motarbeta och bekämpa det onda verkade upprinnelsen af vårt förbund. — Väl vetande, att all förening alstrar styrka, bildade vi oss till ett samfund. — Vår första pligt blef att undersöka *källan* till detta onda; och ledde af forskningens fackla upptäckte vi snart dess springåder. — Främlingar! Jag är förvissad att Ni, så väl som hvarje annan redlig patriot, som älskar sitt fosterland, med bedröfvelse måste erkänna, att ett omåttligt bruk af starka drycker i sednare tider så tagit öfverhand, att nationen hotas med ett både fysiskt och moraliskt förderf af den mäst oroande beskaffenhet. Osedligheten har sträckt sig till alla Samhälls-klasser; men isynnerhet rasar den hos den lägre menigheten till en oerhörd grad.

Att med sanningens hela kraft uppdraga taflan öfver alla de brott, allt det elände, all den nöd, all den fattigdom, som på ett grusligt sätt visat sig härflyta från dryckenskapslasten, skulle väcka fasa, och borde afväpna vårt mod att kämpa för den goda saken, *Måttlighetens rotfästade*, om vi icke voro öfvertygade om osvikligheten af den grundsats, att ihärdighet och enighet föder framgång och styrka. Ett ännu ej utsläckt *hopp* hviskar derjemte till oss tröstan-

de, att all inneboende kraft hos Mathems vanslägtade söner ännu icke alldeles är utdöd. Fröet till förbättring måste således genom vår omsorgsfulla vård en gång börja gro, när tider blir. — Då skola vi snart derifrån se skjuta ymniga skått, — och dessa omsider bära sköna frukter, — *framförallt om efterdömet af vår egen försakelse, vår egen måttlighet* blifver driftningsämnet till brädden.

Främlingar! Detta är ämnet för våra arbeten, och målet dit Föreningen syftar. Viljen J till uppnående deraf allvarligen besluta Eder att dela våra mödor och våra försakelser till dess befrämjande, — då hell Eder, och oss! Ty Föreningen ju mera den är utsträckt, ju starkare och verksammare är den. — Då skola de fyra uråldriga, men tyvärr nu föråldrade och kraftlöse pellarne: *Måttlighet, Ordning, Enighet och Styrka* åter kunna upprättas, och för Eder och Oss blifva härliga runstenar, der vårt minne skall ristats med tacksamhetens runor af efterkommande. — Svaren mig alltså med uppriktighet: Sedan vi nu för Eder afhöljt täckelset af vårt hufvudförehafvande, fortfaren J att söka inträde i vår Orden?"

Man sufflerade bakom oss att svara *Ja*. — "Underkastan J Eder de ceremonier och bruk, som äro oskiljaktige från hvarje sökandes upptagande i vår Orden?"

Sammaledes.

"Välän, J skolen då föras till Förbundsbröderne. Hvad hälst derstädes förehafves, så förvaren det väl J Eder hjertan. — Astraräden nu,

deputerade Bröder, och fören de Sökande till kunskaps-salen.

Vandringen anträdde nu från Ångrummet, som våre ledare kallade för hetväggs-rummet. Jag gjorde derunder för mig sjelf åtskillige betraktelser i anledning af det talet vi nyss fått höra. Jag bekänner, att jag väntat mig något helt annat än ett så seriöst språk, så kontrasterande med hvad jag om denna Orden förut hört, och denna afton erfarit. Som emellertid detta tal skedde på ett brutet tungomål, hvaraf jag förnam att talaren var utlänning, så var det ändock ett och annat deri, som lät pusslustigt nog. — Manhems "*fanslägtade Söner*," — "elände och nöt" som härflyta från "*tryckenskap*" voro min själ inga ord att gråta åt. — Äfvenledes förundrade det mig, att i hela Samfundet icke någon *infödd* talare uppträdde att orda öfver detta riksgagnelige ämne; och än mera förbluffades jag öfver det ringa gehör den värde talarens rådbråkade oration medförde, då våra trenne ordnjugga följeslagare knappt åter hunnit sätta foten öfver tröskeln till restaurations-rummet, förrän med högan röst jungfru Lisette påropades att servera med Ordensbäskussar. — Hvad oss recipienter beträffar, hade vi kanske bättre behöft en rekoljör på det der bäska fastlagstalet, men *vår* fasta syntes nu mera vara allvarsamt afgjord, ty man tillät oss icke förtära någon annan dryck än vatten, eller svagdricka.

Efter en stunds hvila betäcktes våra ögon återigen med mörksens trattar, med tillsägelse, att vi nu skulle ledsagas till kunskapens lärosal.

Under vandringen förtrodde oss Brodren med skramlan, att vi nu skulle komma att blifva duktigt surpriserade. "Bry Er inte mycket om," sade han, "hvad den der *grusliga* Brodren nyss pratade för Er: det är en ställe med sina måttlighets-moraler. — Nog äro vi väl måttlighetens vänner, — men, måtta med allt, heter det, och så äfven med måttligheten. Ni kommer visst ännu att få höra en och annan Fastlags - predikant, men klädd i korrtare narrkåpa än den der andra Hetväggs-Patron."

Vår vandring varade denna gången icke länge. Vi stannade, och Skrammel-Riddaren gjorde på förra sättet ett rysligt väsen.

En bas-stämman hördes innanföre fråga: Hvem störer vårt nattliga arbete?

Skram.-Ridd. En kunskapens Broder.

Rösten. Gif ordet!

Han. Saihtamilag.

Nu fråndrogs genast reglarne med stort buller, och vi insläpptes.

En annan skråstlig röst sporde: Du, som är vetande af kunskapsordet, träd fram och gör räkenskap: hvarigenom har du vunnit kunskap?

Vår ledare. Genom döpfung, snytning och invigning.

Rösten. Hvari består din kunskap?

Han. I Fri-rumleri.

Rösten. Hvari består ditt Fri-rumleri?

Han. I det practico-dietiska af den absoluta Måttlighets-läran.

Rösten. Hvad verkan medförer en slik praktisk Måttlighets-lära?

Han. Ett practico-dietiskt följande af läran alstrar de underbaraste verkningar, såsom gagneligt så väl för de materiella som spirituella parter af den varelse vi gemenligen kalla människan.

Rösten. Hvilka äro de materiella verkningarne?

Han. Rödblå näsa, karbunkler som gäsa, pussiga kinder, och en buk så stinder.

Rösten. Hvilka äro de spirituella verkningarne?

Han. Snillet uppdrifves, förmågan ingifves, älskogen trifves, mandom bedrifves. I öfrigt leda verkningarne ömsom till ömhet eller hat, vänskap, bitterhet, glädje, vredesmod, nöje, gräl, omfamningar, slagsmål, kyssar och örfilar.

Rösten. Hvilket foster föddes i människonaturen för alstrandet af dessa verkningar?

Han. Det sjette sinnet.

Rösten. Huru kallas det?

Han. Ölsinnet.

Rösten. Hell dig, du, af Fri-rumleriets ljus klar-beskinde broder, — hell dig!

Chorus af Förbunds-Bröderne. Hell, hell, hell dig!

Rösten. Kunskapens Broder, hvad är ditt kall bland Fri-rumlarne?

Han. Jag är Brödernes kringstrykande General-Rumormästare, sökande hvem vi uppsluka må.

Rösten. Var hälsad kringstrykande Broder! Har du uppsnokat någon?

Rumormäst. Visserligen karbunkel-kopparrödbenäsade Broder OldVatter, samt Ordens storskräf-

lande Ordförande! Uppenbarelsens fina väderkorn har låtit mig uppvädra dessa trenne blindbockar.

OldVatter. Hvarestädes och huruledes fann du bockarne?

Rumorm. Jag fann dem på skiljovägen, slående villrådighetens käringkrokar, på nykter kauluf efter irrskenets finkelglöggande lyktgubbar.

OldVatter. Hvad söka kreaturena här?

Rumorm. Det äkta Fri-rumlare-ljuset.

OldVatter. Men fruktar min bror icke att de, like den gamle Tobias, som slogs med blindhet genom en svalas cacade i ögonen, skola för starkt bländas af Vårt cacalorums-sken?

Rumorm. Ingalunda fruktar jag det, — i synnerhet om Du, Högstuppsatte, durchsmorde Broder OldVatter, ville doppa det yttersta af ditt lillfinger i Måttlighetens kunskaps-nektar, och dy-medelst läska deras tundertorra käftamenter.

OldVatter. Underkasta de sig döpning, snytning och invigning?

Rumorm. Visserligen! De vilja blifva döpte, snytne och invigde.

OldVatter. Välan! Varde ljus!

Våra hufvudbonader aftogos. En talrik samling Ordens-Bröder företedde sig nu för våra nyfikna blickar i den väl upplysta salen. Alla voro utstofferade i samma slags Riddaredrägt, som våre följeslagare. Under deras berisade tratt-hjelmar framstucko stora trynlika näsor, purpurfärgade med karbunklar. Man satt på drikstunnor, placerade i vinkel. Öfverst i spetsen för dem, presiderade på en stor åhm den H. U. OldVattern; med en stor slägga i ena handen, och ett duktigt fjäderprydt

ris i den andra. På golftet var en slags brokig matta utbredd, hvarå afbildades en förfallen byggnad, med fyra mossbelupne pelare, liknande ett slags tempel. Hvarje pelare hade sin inscription. På den första lästes ordet: "*Måttlighet*," hvarunder en skräddelesax var afbildad; på det andra ordet "*Ordning*," och derunder årtalet 18²⁴/₃ 13; på den tredje ordet "*Styrka*," och derunder en graderad brännvins-profvare; och på den fjerde "*Enighet*" med ett derunder anbragt fastlagsris, med brokiga fjädrar. Dessa pelare syntes luta nog mycket på sned, hvaraf just ingen fördelaktig slutsats kunde dragas på hvad de skulle antyda.

Vi hade knappt hunnit beskåda allt detta, förrän klockan i det närbelägna tornet slog 12. — Presidenten på liggaren höjde nu sin slägg, och tillkännagaf med en viss bultning på det framför honom på botten stående tomma fatet, att han äskade ljud. "Tiden är hel," sade han. Den kålsvarta nattens dystra kimrök upphör att blanda sig med morgonrodnadens lysande purpur på brödernas rubin-näsor. Broder, General Rumormästare, gör väckelserunden.

Rumormästaren gjorde nu en tur kring salen, under ett lika skramlande, som förut nämnt är, ropande derunder med full hals: "Vak upp, vak upp den som sover! Tiden är hel, arbetet stundar!"

OldVatter harskade sig, och deklamerade derefter följande:

"J, kække bussar, som af Odens ätt upprunnit
"Till *Måttlighetens* hägn och lag-gild *nykterhet*,

- ”Nu gen uppmärksamhet till det slags måttlighet,
 ”Som tidens åhm har fyllt, sen dygnets mått för-
 runnit.
 ”Nyss Sancta Ullas ljud från torhet bådats oss.
 ”Att ”huldrik morgontjern” nu sticker an sitt
 bloss.
 ”Vår pligt oss kallar nu, — och vi med villig
 spaning
 ”Hör Jeppes tornlurstjut, och tuppens nyktra ga-
 ling,
 ”Och kattors ömma jam, och hessa Brandvakts-rop
 ”Förkunna dagen gry, och glädjas allihop. —
 ”Väl! Minnoms då vår pligt, — den, som är
 hufvudbasen,
 ”Sträng ”*Ordning*” uti allt, — hälst i vårt Brö-
 dralag;
 ”Alltså att mårna oss till arbets, denna dag,
 ”Så lät oss börja med — att tömma bäska masen.”

Alla Bröderne skyndade hufvudstupa till det stora på botten stående fatet, som var garneradt med en mängd bleckjumfrur. Den gyldene malörtskuttingen med sin silfverkran frambars på högvederbörlig befallning, och den storskrällande Brodren öppnade sin mun och sade:

”Förtappande Broder Geheime-kuttringeför-
 vare! Jumfruene trängta efter tappen, — tap-
 pen efter aftappning, — och Bröderne efter in-
 tappning! Fullgör din skyldighet ex officio.”

Officium fullgjordes, medelst bleckmättens i-
 fyllande, och OldVatter återtog ordet, spörjande:

”Äro Jumfruene beskänkte?”

Kut-

Kuttingebroderen. Ja, durchsmorde Broder, blixtfulla.

OldVatt. Välan! Klareren jumfruerne! — (alla söpo).

OldVatt. Äro jumfruerne klarerade, så öfverantvarden dem Kuttinge-vaktaren, och återvänder i öster och vester.

Bröderne intogo härpå åter sina säten, och den högst-durchsmorde fortfor:

"Nu, då vi blifvit redebogne att skrida till våra värf, vele vi börja dem med att ända intill njurtalgen ransaka de trenne främmande nykter-dansarne, som i dag söka blifva klafbundne vid vår Förbunds-kedja. — Främlingar, J hafven besökt den "förfasligt"-gruffiga broderen i hetväggs-rummet, och förnummit ändamålet med vårt Förbunds tillvarelse. Fortfaren J ännu uti Edert uppsåt att vinna medbrödrskap bland oss?" — Vi kunde naturligtvis härtill icke svara något annat än *Ja*.

OldVatt. Välan! Af tvenne vägar hafven J att välja en, som, efter Edert sjelfspröfvande beslut, sedermera och för alltid måste blifva Eder stricta observants. Den ena är den positiva, eller absoluta Nykterhetens väg; — den andra, den positiva Måttlighetens. — Hvad besluten J?"

Att utfästa sig till en positif nykterhet, eller att absolut städse vara och förblifva nykter, utan att icke någon enda gång fela, ansåg jag för min del nog vådligt, ty "naturen, den arma menniskonaturen," är alltid någon gång, gunås, i fara att synda, och "fan är en gammal skälm." —

Jag valde således af dessa tvenne alternativer, det minst kinkiga, eller den positiva måttligheten; och häruti instämde äfven mina begge kamrater, — den ene dock reservations-vis. Efter afgifvande af detta svar, tilltalades vi åter på följande sätt af OldVatter:

Stränga äro de pligter Eder åligga för vandrandet af den väg J hafven valt. Jag vill derföre nu med Eder taga i allvarligt betraktande dessa pligter, att J mågen deraf blifva klarskådande och invigde.

För beståndande af hvarje Samhälle måste ovilkorligen finnas en fast grundval. Uppfördt på lösan grund står det sirliga marmor-palatset ofta snart nog lutande till fall, och sjunker omsider ned i den mölja det hade till basis; då deremot, till exempel, den rödfärgade Secreta-byggningen, fotad på sina fyra fasta tjäruga grundpålar, bjuder på en gång Securitas och Commoditas. Så hvilar likaledes Frirumlare-Samfundet på sina fyra grundpelare, nemligen *Måttlighet, Ordning, Styrka och Enighet*.

Måttligheten är vår första stödjepelare. Det är vår yppersta pligt, att med all fasthet i beslut och utförande omfatta denne pelare. — Ett visst slughufvud till Socken-skräddare yttrade sig hvad *Måttligheten* beträffar, deruti äga den grundligaste insigt. "Allting bör ske *med mått*." sa' skräddarn som piska käringen med aln. — Förklare äfven *vi* denne ostridigt lika grundrika som handgripliga skräddare-princip, för *Vår!* — Alltderföre, käre Bröder, dricke vi aldrig *utan mått*, — men väl med *med mått*, — stort eller smått,

— kannmått, eller jumfrumått, — lika godt, blott det är mått, och isynnerhet krönt, för lag-giltighetens skuld. — Att deremot dricka *utan* mått är ett straffbart förehafvande, hvilket vi utöfva om vi klunka på höft, supa efter tumme, o. m. d. — Derifrån bevare oss väl, och skydde oss *Saxen*, symbolen af denne Vår Sockenskräddare-princip, för det syndiga ögat varnande framställd här på tapeten.

Den *andra* grundpelaren, är *Ordning*. — En lagbunden *Ordning* är en Guds gåfva i och för all god grundläggning. — Ty, värdaste Bröder, äre vi utgångne att bedrifva Frirumleri, så är det *i sin ordning*, att, när vi taga vår sexa, vår halfva, vår ters, vår perla, då icke spara, t. ex., den bachanaliska fisken, then ther sill, vassbuk, eller ansjovis heta månde, — icke heller all annan tilltuggs-grundläggning, såsom varande en oförgriflig hufvudgrund att med kraft emotstå den nogsamta kända svaghet, hvartill gunås den arma menniskonaturen är så benägen, att nemligen, medelst fylleri, svalg och dryckenskap "bereda en total oförmögenhet uti, med, öfver, emot och på människoförnuftets förmögenheters bruks ändamål." — Den *beståndande ordningen*, är sålunda relativ till kraften att *stå på benen*, vare alltderföre såsom en *Fylleri-förordning* till betraktandes; hvadan också J här på tapeten skåden sinnebilden för en slik *ordning* framställd uti *åratal* och *datum*.

I sammanhang härmed skrida vi till förklaring af tredje pelaren, *Styrkan*. — Här på tapeten skåden J den emblematiske måttstocken för

pröfningen af *Styrkan*, — den graderade *Finkel-profvaren*. — "Pröfve sig hvarjom och enom sjelfvom i dryckjom, som i allom styckjom" heter det. — Det vill säga: drick till en *viss grad*: — dricker du *derutöfvcr*, så tappar du balancen, hoc est — *ståndaktigheten*, — eller, som nyss sades, *styrkan att stå på benen*. — Kan du icke detta sednare, så förvandlas din ståndaktighet i *vacklande*: du vinglar och faller, — måhända ofta nog ett offer för en oförskämnd rännstens smutsiga försåt. — Må vi alltderföre stäse hafva *Styrkoprofvaren* för ögonen, — för bättre minnes skuld.

Vi komma nu till fjerde och sista grundpefaren, — *Enigheten*. — Utan *Enighet* består platt ingen *Förening*. — Det fast ihopknippade *Riset*, afbildadt på tapeten, är den klaraste sinnebilden deraf. — Hvarje liten qvist deri medverkar *uti en rätt innerlig förening*, till det välgörande ändamålet att hotande, eller agande, hålla vederbörande i *tukt och sämja*, — då deremot *Riset*, i *sin söndring*, icke äger förmågan att fullgöra denna eftertryckliga tjenst. Det fasta *Riset* är således A och O, — begynnelsens och ändans allsmäktige talisman, ty det sammanhåller genom sin *fasthet* de 4 pelarena, — och skaffar helgd åt den lag, som bjuder *Enighet, Ordning, Måttlighet* och *Styrka*. — De många deruti anbragte granna fjädrarne, skola öfverskylla och mildra det vidriga i den föreställningen man möjligtvis kunde göra sig om *Plågoris*.

Här slöt den H. U. Brodren OldVattern, — steg upp på liggaren, och gjorde med sitt tjocka fastlagsris fyra wischwasch-tecken åt de fyra väderstrecken. Förbundsbröderna uppstego äfvenledes, och, ödmjukt bugande, framskredo de, att hvar i sin ordning kyssa de fyra Symbolerne, som framburos.

Efter någon "dispense" frambars på befallning "Vigvattens-cisternen." Den storskräflade brodren blötte Hetväggs-talismanen deri, under förmälan, att han nu ämnade skrida till "Akterdelen af sin embets utöfning." — Vi Recipienter framfördes, och underrättades, att *Döpnings-, Snytnings- och Invignings-Akten* skulle beramas. — Den H. U. Brodren höjde det vigvattendigra riset, och i samma ögonblick besqvalades våra fyndionomier af det ymnigaste slagregn. — Härpå framkallades "*den storbesnufvade Brodren Ordenssnyttaren*" att tilldela oss kunskapens purpursken på våra nästippar. Denna ceremoni gick också eftertryckligt för sig, förmedelst Ordens-näsdukens blodfärgande applicerande på våra näsor, som likvist derunder kommo nog hårdt i klämman, — under det en allmän fräsning och nysning genljuddade i salen, och derpå ett lika allmänt "*Prosit!*" tillönskades oss.

Det slutliga af *Invignings-Akten* skedde omsider genom vår dubbning med riset. Vi créerades nu till fullständiga Riddare, och ikläddes harnesket med devisen *Pro Patria* på magen, som skulle beteckna att en äkta patriotisk Frirumlares pligt, vore, att totalt bannlysa allt bruk af utländskt monium. — Vidare dekorerades vi med

Ordenskedjan och *tecknet*, — den förra bestående till sina länkar af små förgyllda arbogakringlor, (skulle kanske annars föreställa valknutar och beteckna enighet,) — och det sednare af ett eget slags krönt dito *Jungfrumått* (måttlighetens sinnebild) omkring hvars brädd lästes inscriptionen: "Honny soit qui etc.

En stor, gyldene, enörad pokal, fylld i rågdadt mått af en kostelig ordensmumma, frambars nu till den H. U. OldVattern. Han höjde den med väldig arm, och drack oss till med hälsning och broderskap i botten. — Trenne dylika räcketes äfven oss, och vi togo oss *friheten att trycka* den värde brodren, länsande äfvenledes våra käril. Hvarje broder blottade härvid sitt Tratt-behjelmade hufvud, och uppstämde genom trattpipen en skrällande fanfar, hvarefter äfven de samt- och synnerligen undfingo behöflig strupläskning.

Den H. uppsatte upphof härefter sin röst och sporde om någon af Bröderne hade något ärende att andraga, så skulle han på brukligt Ordenssätt begära ordet.

Actor Pusslustikus (som man kallade honom,) uppträdde härvid på sin tunna, satte ett pekfinger i hvarje munnigipa, och uppdrog de spänstiga läpparne till ett förfärligt grinande, mumlande derunder: "Jag begär ordet!"

Den storskrällande Brodren villfor hans begäran medelst ett duktigt klubbslag, och Actor Pusslustikus anförde:

"Högrödnäsprunkande, karbunkel-krönte Broder OldVatter! — Eders Hög-näsvisenhets skär- och klarskådande bepröfvande underställer jag, ex

officio, huruvida dessa trenne, ru för ögonen synlige nysnutne bröder, icke månde sig i otillbörlig tryckfrihetsväg svårliga förgripit hafva, alldenstund och emedan de med handaverkan, och i berådt mod fördristat taga sig den, tvärt emot all beskrifven Dryckeslag, stridande *frihet. att trycka* vår H. U. Stor-Superior, hvilken obestrideligen såsom "rätter värd" vore till betraktandes; i följe hvaraf ock jag, på dragande kall och embetes vägnar, å dessa pligtförgätne snorvasingar anser skärpaudet af det lagrum tillämpligt, som bjuder: "Ther någor månde sig understå trycka värd sin, vare förfallen till thet straff att sju resor fulleligen fylla thet mått han vid gerningen brukade, och thet-samma lika många resor genom strupan siu klar-göra, sig sjelfvom till välförtjent straff och androm till varnagel." — Dixi!

Den H. U. Brodren på Liggaren syntes taga denne vår förseelse i grundeligt öfvervägande; ty icke förrän han på nytt skådat det blanka botten-djupet uti sin ännu en gång fyllda pokal, förvandladt till torrhet, gittade han skrida till promulgerandet af följande

Utslag:

Jag, Högrödnäsprunkande, karbunkelkrönte, durchsmorde Stor Superior och OldVatter, Frirumlare-Ordens storskräflande Ordförande, hafver, hvad af oss älskelige Brodren, Actor Pussluristicus, fulltygadt blifvit, i moget betraktande tagit; men vill, i anseende till för hvarjom och enom i ögonen klart fallande bevekande fullleliga oförmögenhets-skäl hos de anklagade, — dem icke åt saken fälla, — icke eller fria; utan pröfvar icke oskäligen vara i så måtto mildra deras ansvar, att dem åligger genast fullgöra enahanda botum med hvad för första resan fylleri stadgadt är; hvadan de med tio plåtar bankomynt hvardera månde sin förbrytelse umgälla, och detta med rätta, tillbetraktandes såsom första Gradens receptions-afgift i

Frirumlare-Orden. Det vederbörande till hörsam
esterrättelse länder.

En på nytt allmänligen exequverad Tratt-fan-
far tolkade Brödernes bifall till domslutet, och vi
framfördes till Brodren Skattmästaren att med 3
R:dr 16 sk. hvardera erlægga fylleri-böterne. Och
detta med rätta!

Brodren OldVattern bjöd nu inställandet af
Logens arbeten för denna gången, anmanande hvar-
jom och enom till *Måttlighet, Ordning, Styr-
ka* och *Enighet*, och slöt med dessa ord: "*Kun-
skaps-ordets* glädjerika betydelse, skall stärka vår
hug och vår kraft till iakttagande af desse våra
Fri-rumlare-pligter. — Lefve allså "Ordet" städse i
våra samqväm, ju mera *bakvändt* ju bättre! Lefve
Saihtamilag!" — Allmänt hurra!

Logen betäcktes i pokalernas upp- och ned-
vändande, och Bröderna skyndade att öppna Taf-
fel- och Raffle-loge.

Slut på första Graden.

Inches 1 2 3 4 5 6 7 8
Centimetres 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 8

TIFFEN Color Control Patches © The Tiffen Company, 2007

Blue Cyan Green Yellow Red Magenta White 3/Color Black

